Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

4-9-52

KUIFJE

36

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

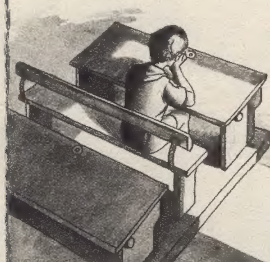

Weer naar school

IEDER jaar, wanneer ik na 't verlof weer op de schoolbank zat, had ik het net als al mijn makkers steeds weer moeilijk om me dadelijk aan te passen aan de nieuwe schoolatmosfeer. Gisteren nog aan het strand, of in de bergen, en vandaag weer op de harde banken met veel nieuwe gezichten rondom je en een onderwijzer waarvan men je doorgaans niet veel goeds verteld heeft. Bijna ieder jaar kwamen we in een nieuwe klas met de gedachte : Zal hij werkelijk zo humeurig zijn als men hem ons beschreven heeft? Bijna ieder jaar mochten we spoedig ondervinden dat de meester niet zo kwaad was, integendeel, dat we het met hem best konden stellen.

Er is nochtans één schooljaar geweest, dat ik me nog altijd goed herinner, omdat de meester ons dadelijk te pakken had : hij begon zijn lessen met een verteluurtje over de Belgische kust waar de meeste leerlingen hun verlof doorgebracht hadden. Hij tekende ons de kust op het bord, sprak over de wijzigingen die ze in de loop der eeuwen ondergaan had, over de Vikings, de glorie van Damme en Brugge, de Compagnie van Oostende en de opkomst van deze stad tijdens de regering van Leopold II, over de vissers, hun leven, hun vangsten, over de maalboten, de IJzersluizen in 1914, de « Vindictive », de duinen, enz. We vonden het jammer dat we die meester het jaar te voren niet gehad hadden, want dan had hij ons dat alles kunnen vertellen alvorens we er naar zien gingen, en dan hadden we dat alles op ons eentje kunnen ontdekken.

En zo zaten we meteen volop in het programma van aardrijkskunde van het nieuwe schooljaar dat begonnen was, zonder dat we het zelf wisten.

Wanneer we 's middags naar huis gingen had bijna iedereen de indruk dat we een aangenaam schooljaar zouden krijgen met zo'n fijne meester. En het is inderdaad ook een fijn schooljaar geworden. Dat kan ik je verzekeren.

Ik wens, dat je er nu ook zo 'n aangenaam en interessant mag beleven !

Maar veel zal afhangen van de moeite die je doet, om het zelf interessant te maken !

Kuifje

HET SALON VAN DE JEUGD

Morgen Donderdag 4 September wordt in het Paleis voor Schone Kunsten, Ravensteinstraat te Brussel het Salon van de jeugd geopend. Er zijn verschillende attracties voorzien : Miniatuur - dierentuin, schouwburg, bioskoop, variété, sport, wedstrijden, enz.

KUIFJE

nodigt al zijn vrienden en hun ouders uit om aan het Salon en zijn stand een bezoek te brengen. Onze voornaamste tekenaars zullen er hun albums van een opdracht voorzien (telkens van 15 tot 17 u.).

— Willy VANDERSTEEN zal op de opening op 4 September aanwezig zijn.
— Bob DEMOOR tekent zijn *Leeuw van Vlaanderen* Zaterdag 6 September.
— HERGE tekent zijn albums Donderdag 11 September.
— Paul CUVELIER komt Zaterdag 13 Sept. aan de beurt.
— En Edgard JACOBS sluit de reeks Zondag 14 September.

Knip de gratis ingangsbon die we op deze bladzijde publiceren uit, evenals die die vorige week verscheen en geef ze aan je vrienden en kennissen !

Kuifje nodigt zijn vrienden uit op het Salon van de Jeugd.

Brievenbus

Willy Vandenberghe, Pommeroeil. Schip « Willy ». — Fijn dat ook jij de belofte niet vergeten hebt ! Heeft je vader zijn schip naar je gedoopt ? Of is het een toeval dat het schip heet zoals jij ? Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

Igor Nettl, Doetinchem. — Bumper is het Engels woord voor schokbreker. Lees je het verhaal « Het Sein staat Rood » graag ? Zijn er nog veel jongens die Kuifje lezen in Doetinchem ? Hoe vinden zij ons blad ? Beste groeten.

Jeanne Faes, Baron Leroystraat, 78, Deurne-Antwerpen zou willen corresponderen met een Antwerpse postzegelverzamelares die ook al veel postzegels heeft. Men schrijve haar rechtstreeks.

Kristiaan Vereecke, Staatsbaan, 70 F, Kuurne, West-Vlaanderen, zou willen corresponderen met een Hollands postzegelverzamelaar. Men schrijve hem eveneens rechtstreeks.

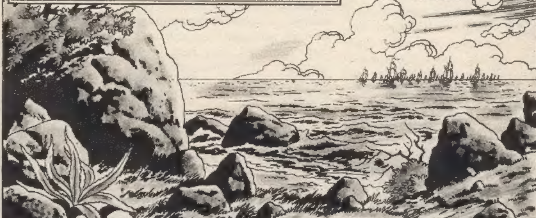
KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De vloot van admiraal Hein is uitgevaren om de Spaanse Zilvervloot op te sporen. Op een klein eiland wordt drinkwater opgedaan. Wanneer het bevel gegeven wordt zee te kiezen, ontbreekt Cori op het appel...

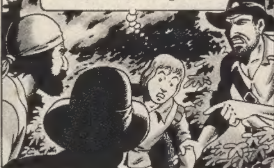

(Wordt voortgezet.)

EEN GEIT ZET DE BOEL OP STELTEN

MET de strohoed van grootvader begon het drama. Doortje had zich steeds onweerstaanbaar aangetrokken gevoeld tot dit voorwerp. Die strohoed was voor haar een bestendige bekoring maar, zolang hij stevig op grootvaders hoofd geplant was, onbereikbaar. Eens had ze dat wel beproefd toen grootvader in een zetel lag en sliep. Doortje meende dat hij sliep maar, op het ogenblik dat ze de hoed aanraakte, had ze van de ouwe heer een flinke schop gekregen en van verdere pogingen had ze, wijselijk, afgezien. Die keer echter lag de strohoed verlaten en vergeten op een tuinstoel en Doortje had hem opgepeuzeld met lint en leren binnenrand en al. Ja, wraak is zoet !

De volgende dag moest Pieter bij z'n vader komen en deze zei streng :

— Pieter, nu is de maat vol. Dat beest is nu precies vier maanden in huis en wat heeft het al niet op z'n kerfstok ? Die geit nam de melkboer op de horens en stootte een grote kan melk om. Ze at

de ruiker op die we voor de verjaardag van je meter besteld hadden en dat kostte me 200 frs. Ze kroop op het dak — de duivel weet hoe — en de pompiers moesten komen om er haar weer af te halen ! Ze is in het salon binnengedrongen en heeft zich op de schoot van Mevrouw Kuyper gelegd. Het mens is in zwijm gevallen. Ze stootte een fles wijn om, slurpte het vocht dat er uitstroomde op en was twee dagen lang stomdronken !

Neen, daarmee kon de vader van Pieter zijn boekje nog niet sluiten, doch het volstaat reeds.

— Pieter, je gaat die geit terug naar je tante brengen. De volgende keer vraag je een olifant voor je verjaardag, die zal minder schade aanrichten !

En zo trok Pieter op een mooie Donderdagnamiddag met de geit aan een halsband naar de stad. Hij had eerst de tram willen nemen, maar de ontvanger had hem toegesnauwd :

— Geen geit op mijn tram!

— Ze is heel vriendelijk, mijnheer.

— Waarop zou m'n tram

nog gelijken met een geit op het balkon ?

— Op een tram die geiten en mensen voert, mijnheer !

Op hetzelfde ogenblik had Doortje de ontvanger een nijdige stoot in de ribben gegeven en Pieter had niet meer aangedrongen. De geit was daarmee vreselijk in haar nopjes, want van dat lawaaierig ongedierte hield ze niet. Ze volgde haar twaalfjarige meester met kleine pasjes en was er zich niet van bewust, dat ze daarmee regelrecht in de geschiedenis van de stad stapte...

★

In de randgemeente was alles tamelijk vlot van stapel gelopen, maar hoe zou het gaan in de drukke straten van de stad ? Pieter bekeek zijn Door ongerust. Wat je met haar allemaal kon overkomen, kon geen mens voorspellen. Doortje had echter nog een nasmaak van de strohoed in de mond en ze vond het leven mooi. In haar glanzende oogjes stond niets anders dan onschuldige vriendelijkheid te lezen, zodat men zich zou afgevraagd hebben, of zij die strohoed van grootvader werkelijk aangedurfd had ? Pieter trok de rood lederen halsband een beetje vaster aan en bloosde omdat al de mensen hem bekeken. Een kleine jongen met een geit in het midden van de grootstad is geen alledaags iets ! Op het ogenblik dat Pieter de straat wou oversteken kwam er een taxi aangesnord... de remmen kraakten, de auto schokte en tientallen mensen zagen hoe de geit lichtjes geraakt werd, een magistrale luchtsprong uitvoerde en wegschoot alsof de duivel haar op de hielen zat. Doortje stoof voorbij enkele auto's en camions, dwars door het rode lichtsein, — de politieagent blies zo hard hij kon — en dan verdween ze met de kop laag tegen de grond in een openstaande deur...

— Doortje ! Door !... Door ! riep Pieter, maar Doortje luisterde niet.

Indien de geit in om het even welk huis terecht gekomen ware, had de ramp niet zo groot geweest, maar ze zat in een draaideur van een grootwarenhuis die zeven keer ronddraaide, drie vrouwen met pakjes en al de straat op slingerde en Doortje afzette voor de hemden- en dassenstand. De verkoopster keek de geit recht in de ogen waaruit vonken sprongen, gilde en viel in zwijm. Doortje schrok zodanig van die kreet, dat ze zich plotseling omkeerde en een man in blauw uniform en witte helm dreigend in haar richting zag komen. Ze stormde tussen de benen van de politieagent door, zodat deze een luchtsprong maakte en dan op z'n buik op de vloer terecht kwam. Als een wervelwind stoof Door nu doorheen het magazijn. De klanten vluchtten verschrikt en de moedigste heren zetten de achtervolging in. Was me dat een dolle jacht !

Wanneer Doortje van oor-

deel was, dat men haar te nipt op de hielen zat, remde ze zo plotseling dat ze een meter of tien over de vloer schoof om dan bruusk links of rechts in te slaan en in de tegenovergestelde richting te lopen. Het arme dier was helemaal wild. Met gebogen kop stormde de geit in een lift, sprong er bliksemsnel weer uit, zaaide overal paniek en op het moment dat de politieagent haar weer wou grijpen, sprong ze op een roltrap en rolde naar de hoger gelegen verdiepingen...

★

Het avontuur, waaraan de pers twee dagen lang drie kolommen wijdde — het was in de komkommertijd — eindigde op de derde verdieping.

Bij de achtervolgers van Doortje had zich een sportieve jongeman gevoegd, een judospecialist. Hij dacht : Zo ik dat duivels beest kan overmeesteren, is mijn naam gemaakt !

Men had intussen de pers gealarmeerd en de reporters waren met hun fototoestellen ter plaatse aangekomen. En of ze werk hadden ! Een foto van Door op het ogenblik dat ze over een Turkse trom sprong, een kiekje van Door die verward was geraakt in een wolkluwen en met een badkostuum op haar horens pronkte en Doortje toen ze een afdelingschef chargeerde... En er waren er nog meer, want het is ongelooflijk wat zo'n op hol geslagen geit allemaal uitrichten kan ! Op iedere foto zag men ook het gezicht van de judospecialist...

Op de derde verdieping nu, vond Door iets naar haar gading... ze was immers bij de voedingswaren aangeland. Met een sprong stond ze boven op een stand en at gulzig van de malse, groene sla die daar uitgestald lag.

(Vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

De Geuzen hebben zich meester gemaakt van een schip dat in het Zwin in het ijs steekt. De uitkijk geeft het alarmsein...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

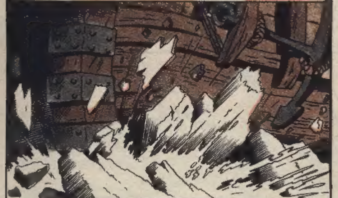

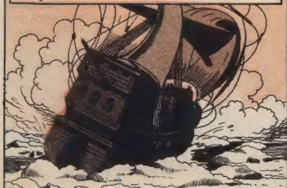

EEN HEEL JAAR VACANTIE

AVONTURENROMAN DOOR
YVES DUVAL
GEILLUSTREERD DOOR
A. WEINBERG

Indien je het voorafgaande niet gelezen hebt, begin dan hier : *Enkele jongelui die een plezierreis ondernamen in 1914 werden door een Duits kaperschip gevangen genomen en daarna afgezet op een eiland van de Stille Oceaan. Ze raakten slaags met de Papoea's en vluchtten naar een Maorieiland, waar ze met open armen ontvangen werden. Met de Maori's slaan ze een aanval van de Papoea's af...*

EEN SCHIP AAN DE HORIZON

TOEN de Papoea's hun aanval tegen het eiland Hono Roeroe inzetten, waren er juist driehonderd dagen verlopen sedert de rhetoricaklasse van de kostschool van Ravendonk te Marseille was ingescheept voor een tocht van een en twintig dagen. Sedert meer dan tien maanden waren onze ouders zonder enig nieuws van ons en het was bijna zeker dat men ons als verloren beschouwde. Toen ze onze gevangenname door de « Kronprinz » in de Rode Zee vernamen, hadden ze langs het Rode Kruis naar Duitsland kunnen schrijven, vermits zij geloofden dat wij daar gevangen zaten. Doch, wat had men in Duitsland over ons lot kunnen meedelen ?

Het heimwee kreeg ons op de duur toch te pakken en heel dikwijls zuchtte Firmin .

— Hadden we toch maar een motor ! Een stevige kano zouden we wel kunnen bouwen...

— Waarom geen vliegtuig ? spotte Meersmans.

— Een vliegtuig, inderdaad ! Dat zou in het geheel niet onmogelijk zijn ! Ik weet iets af van motors ! Die van de motorfiets van m'n kozijn heb ik helemaal uit mekaar genomen. Zo ingewikkeld is dat niet !

— Je vergeet dat er voor een motor ook benzine nodig is, m'n beste, merkte Erik op.

— Oei jongens, daaraan had ik niet gedacht !

— Laten we er de moed inhouden, vrienden, zei Daelmans. Nog wat geduld, we geraken hier wel weg. We moeten ons bezig houden, werken en eendrachtig samen blijven. Vroeg of laat komt er een schip en neemt ons mee naar huis.

We hervatten ons actief en gezond leven. We zwommen en maakten lange wandeltochten. We zagen er allemaal kloek en stevig gespierd uit. Zelfs Bert en de kleine Bertrand, de zwaksten van de groep, hadden thans spieren als bootwerkers. Alleen de goeie Meersmans geraakte zijn vet en zijn rond buikje niet kwijt. Hij werd trouwens langsom gulziger.

Terwijl wij aan sport deden of begaanbare wegen trokken doorheen de wildernis, die het eiland omzoomde, stond hij in de keuken en bereidde allerlei kleine, smakelijke gerechten die hij ons dan 's avonds met een brede glimlach opdiende. Hij moet tussen zijn vooouders enkele beroemde fijnproevers gehad hebben ! Zijn specialiteit was een omelette met fijn gehakt groen. In de rotsen standen honderden nesten van zeevogels en we hadden de eieren maar voor het rapen. Uit haaienvinnen kookte hij de zo beroemde Marseillese « bouillabaisse ». Fijn, indien men niet lette op het ammoniakachtige nasmaakje... ik kon me er niet aan wennen !

Op de « tahoua » (grote markt) hadden we een podium gebouwd en 's avonds werden er soms voorstellingen en concerten gegeven. Mokini, onze vriend de toveraar, was een volmaakt danser. Zijn optreden was telkens een feest en thans gebeurt het nog dat ik, ondanks mijn grijze haren, een paar passen doe van de « hupa-hupa », een mooie, nationale Polynesische dans die hij ons aanleerde.

Grote gebeurtenissen vallen bijna steeds voor wanneer men er zich het minst aan verwacht. Op een goeie morgen openden wij rustig een paar dozijn oesters voor het ontbijt, toen een inboorling hijgend aangelopen kwam :

— Rere ! Rere ! schreeuwde hij en wees naar het Oosten. Rere betekent in de taal van de Maori's een boodschapper...

— Zou het een schip zijn ? vroeg Bertrand ongelovig.

Wij liepen naar onze uitkijkpost. Firmin, de lenigste, hees zich reeds naar de top, die hij in enkele seconden bereikte.

— Neen, het is geen droom, riep hij zo luid hij kon, ik zie een schip aan de horizon ! Een echt schip met een schoorsteen en met rook ! Ontsteek de brandstapel ! Vlug ! We mogen die kans niet verkijken !

De brandstapel, die reeds zo lang gereed was, vlamde na enkele ogenblikken. Dank zij het stroo en de droge bladeren die we opgestapeld hadden steeg er spoedig een zwarte rookzuil naar de blauwe hemel op. We stonden er trappelend van ongeduld naar te kijken. Zou men het opmerken ? Zou het schip uit z'n koers wijken om te komen zien wat die rook betekende ? Zou de kapitein niet denken dat er hier doodeenvoudig een vulkaan rookte, dat gebeurde in deze omgeving toch maar al te vaak !

Het wachten duurde eindeloos lang. De Maori's hadden allemaal het grote nieuws vernomen en schaarden zich rond ons.

— Geen twijfel mogelijk, riep Firmin, op het schip heeft men de rook bemerkt, want het komt recht naar het eiland toe !

— Ka kino (dat is slecht), zei de koning droevig. Deze eenvoudige woorden zegden ons duidelijk hoezeer die oude Maori aan ons gehecht was en hoeveel leed ons afscheid hem berokkende.

Een half uur later wierp een destroyer, die de vlag van de Australische Oorlogsmarine in top droeg, de ankers op enkele knopen van Hono Roeroe. De zeebries droeg het geknars van de kettingen door de kluisgaten tot bij ons en wij dachten dat ons hart uit onze borst zou springen van blijdschap. In mijn ogen kan er geen schip ter wereld zo mooi zijn als die kleine torpedojager in z'n grijze oorlogskleur en z'n silhouet van « zeehazewind » fijn en duidelijk tegen de tropenhemel afgetekend.

de naam van m'n lieve moeder. Het was net alsof ik haar reeds omhelzen mocht. De zeelui werden door ons op luid gejuich onthaald. Wij diepten al ons Engels op om hen ons avontuur te kunnen vertellen en ze deelden sigaretten en chocolade uit. Het was bij die gelegenheid dat ik m'n eerste glas whisky ledigde. Die drank leek me sterk doch, opgewonden als we waren, hadden we zelfs vloeibaar lood kunnen drinken.

De aspirant officier, die de sloep bestuurde, zei ons, dat hij naar het schip terug moest keren om de kommandant te vragen of we meekonden. De « Adelaïde » had als opdracht enkele Duitse kapers, die de Zuidelijke Zeeën afschuimden, onschadelijk te maken. De beruchtste van allen, de « Emden », was nabij de Cocoseilanden gekelderd. Indien we niet konden opgepikt worden, zou men onze aanwezigheid op Hono Roeroe in ieder geval aan een ander geallieerd vaartuig meedelen.

Zonder zelfs de terugkeer van de sloep af te wachten, begonnen wij met koortsachtige haast onze bagage te maken. Om de waarheid te zeggen, het was niet veel meer. Van ons linnen en de burgerpakjes bleef niets meer over, doch ieder van ons had souvenirs en geschenken van de Maori's in te pakken. Deze laatsten bekeken onze voorbereidselen heel triest. We begrepen dat onze vreugde haast een verraad aan hun vriendschap was. Om hen te troosten deelden we het materieel uit dat we voortaan konden missen. De koning en Mokini kregen ieder een bouhi (geweer); onze bijlen, messen en andere gereedschappen gaven we aan zijn meest toegewijde onderdanen. Flik en Flok klampten zich aan m'n benen vast alsof ze me smeekten hen niet achter te laten. Ik wist echter, dat er op de oorlogsschepen van Zijne Majesteit geen dieren toegelaten waren. Helaas !

Reeds van ver gaf de officier ons door gebaren te kennen dat we aan boord mochten.

Heel de bevolking van Hono Roeroe stond op het strand. « Ka kino », weende de oude koning. Hij omhelsde ons om de beurt en zei :

— Taïos auwe. Maho oa. Hoe droevig. M'n vrienden gaan heen. Ik ben wanhopig.

Ook viel ons het afscheid van dat gastvrije eiland, dat voor ons een tweede vaderland was geworden, niet licht. Alle Maori's wilden onze handen of aangezicht nog eens aanraken alvorens we voor goed zouden verdwenen zijn.

De zeelui werden door ons op luid gejuich onthaald...

Een sloep werd in zee gelaten en stevende in onze richting. Met behulp van onze semaphoor seinden wij aan de bemanning de Westkust aan te doen en aldus de klippen te vermijden. Ik geloof dat we nooit in ons leven zo gelopen hebben als die keer. We holden van de Oost naar de Westkust, dwars over het eiland, om vóór de sloep ter plaatse te zijn. Daelmans was ondanks zijn leeftijd niet de laatste !

Niet zonder ontroering las ik de woorden « H.M.S. Adelaïde » op de voorsteven van de sloep geschilderd. Het was de naam van een der voornaamste steden van Australië en ook

Terwijl de witte sloep ons mee nam naar de « Adelaïde », zongen mannen, vrouwen en kinderen het weemoedige, Polynesische afscheidslied « Aloha auwe » en wiegden daarbij hun mooie, gebronsde lijven rhythmisch mee... Aloha auwe...

Vijf en dertig jaar zijn er sindsdien verlopen en ieder keer ik aan die ontroerende ogenblikken denk, heb ik hartzeer...

Volgende week :

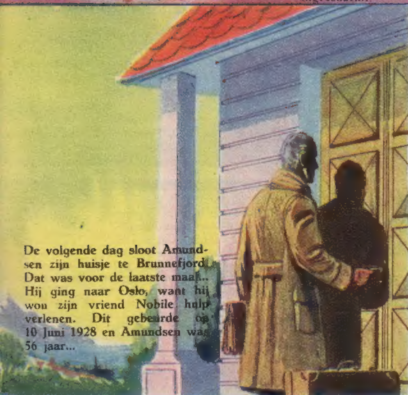
ONS LAATSTE AVONTUUR

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

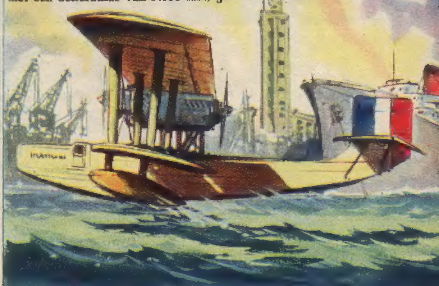
DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Met de « Italia » vlogen Nobile en zijn vrienden naar de Noordpool. Op de terugweg werden ze door een storm neergesmakt. De ontdekkingsreizigers werden op een ijsschots gestingerd en hebben een S.O.S. uitgezonden..

oen de schroeven reeds raaiden werd er nog vlug en foto van Amundsen geomen. Ze is niet erg duidejk; men kan er zijn trekken iet meer op onderscheiden, och ziet slechts de omtrek an zijn zeearendsprofiel en ijn krachtige gestalte...

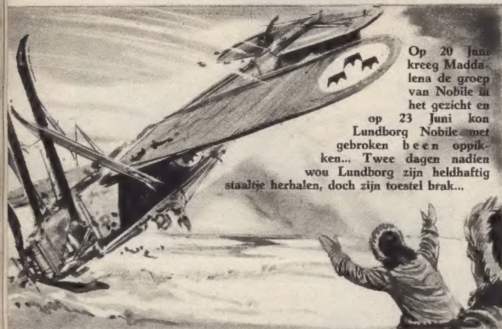
Het was 18 u. toen het watervliegtuig opsteeg en langzaam uit het gezicht verdween...

De « Latham » vloog in de richting van de Koningsbaai en drie uren bleef radio Tromsö in verbinding met het watervliegtuig. Dan haperde er iets aan de electriciteit en toen de radio in orde was hoorde men van de « Latham » niets meer...

Men vond dat vreemd, onrustwekkend zelfs en dadelijk werden alle radiostations gealarmeerd. Het Noors schip « Michaël Sars », Aalesund en het Bereneiland, gelegen tussen Tromsö en de Koningsbaai, zonden het ene sein na het andere, doch de « Latham » bleef zwijgen...

Millioenen mensen wachtten op nieuws over Amundsen en Nobile. Op zekere dag meldden de kranten dat men een vleugel van het watervliegtuig gevonden had...

Op 20 Juni kreeg Maddalena de groep van Nobile in het gezicht en op 23 Juni kon Lundborg Nobile met gebroken been oppikken... Twee dagen nadien wou Lundborg zijn heldhaftig staaltje herhalen, doch zijn toestel brak...

Op 13 Juli kon de « Krassine » Zappi en Mariano redden en de volgende dag de overige schipbreukelingen...

Malmgreen, die ondanks zijn kwetsuur getracht had het vasteland te bereiken, was onderweg bezweken van uitputting en koude...

Waar waren Amundsen, Dietrichson, Guilbaud, de Cuverville en Valette ? Men had reeds lang de hoop opgegeven hen nog in de lucht aan te treffen; hun vrienden speurden de zee af en keken in het doorschijnende water, in de hoop een lichaam of een stuk van het vliegtuig aan te treffen... Helaas, tevergeefs! Nooit vond men van Amundsen of zijn vrienden iets weer... Zij zijn als helden de legende ingegaan...

EINDE

EEN GEIT ZET DE BOEL OP STELTEN

(VERVOLG EN SLOT.)

Dat was het beslissend ogenblik. De judospecialist kon Doortje na een korte worsteling overmeesteren en langs alle kanten hoorde men het geklik van de fototoestellen van de samengestroomde reporters.

Een twaalfjarige jongen kwam toen hijgend naar voren en wierp zich om de hals van Doortje.

— Haha, dat dier is van jouw ? vroeg een heer met streng gezicht.

— Ja, mijnheer.

— Wel, jongen, we zullen de rekening aan je vader zenden, want dat beest heeft hier zeker voor tien duizend francs stukken gemaakt !

EEN GEIT ZAAIT PANIEK IN DE STAD...

EEN HELDHAFTIGE JONGEMAN OVERMEESTERDE EEN DOLLE GEIT...

HELSE ACHTERVOLGING IN EEN GROOTWARENHUIS...

Wie de krant opensloeg zag al dadelijk het fotogenieke, triomfantelijke geitje, dat de reporters ondeugend aankeek en de titels die in koeienletters haar avonturen verkondigden. Pieter las de verslagen door zijn tranen heen en

vergat de rammeling die hij gekregen had er haast bij. Jullie kunnen wel raden hoe z'n vader het nieuws opgenomen had.

VOOR MEER DAN TIEN DUIZEND FRANCS SCHADE !

De bel rinkelde en Pieter's zuster meldde opgewonden de aankomst van een dikke mijnheer, die de eigenaar van Doortje wou spreken.

De mijnheer kwam binnen, hij zag er streng uit, was streng in het grijs gekleed en zeer geslepen waar het om zaken ging. Hij liet niemand de tijd een woord te zeggen.

— Mijnheer, de geit van uw zoon berokkende onze firma voor dertien duizend francs schade en ik ben er u dankbaar om.

— ????

— Ja, want ze maakte een schitterende reclame. Hadden wij deze publiciteit moeten betalen, zou ze ons ten minste honderdduizend francs gekost hebben. Ik kwam u dus vragen of we de geit niet kunnen kopen of huren om ze in de uitstalramen van al onze bijhuizen aan het publiek te tonen. U wilt ze niet verkopen ? U wilt ze ons misschien wel verhuren tegen tien duizend francs per maand ?

En zo gebeurde het. Twee dagen later kon men in de bladen de volgende slogan lezen :

ZELFS GEITEN KOMEN HUN VOORRAAD IN ONZE VOEDINGSAFDELING INSLAAN. BEWONDER DEZE KLANT IN ONZE UITSTALRAMEN...

Ja, zo maakte Doortje geschiedenis. Ze vond het erg plezierig en Pieter is er rijk mee geworden. Naar het schijnt is Doortje thans naar Hollywood vertrokken om de hoofdrol in een fantastische film te spelen. Men denkt er ernstig aan haar de « OSCAR » als beste actrice van het jaar te verlenen... Maar, dit laatste bericht is wellicht niet juist...

DE KUIFJE'S BON

● Deze week zonden zeven en twintig verzamelaars hun punten zonder NAAM of ADRES !
Hun pakjes blijven dus liggen...

● Wanneer je ons bons stuurt, schrijf dan OP of IN de omslag welk geschenk je wenst !

De KUIFJE's BON staat op de producten van de volgende firma's :

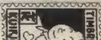
De chocolade en pralines, de biscuits, de toffees **VICTORIA**
De margarine **INA**
Het broodsmeersel **CHOCOSWEET**
De toiletzeep **KUIFJE**
De huishoudzeep **PALMEX**
De tafelolie **PRINSOR** van **PALMAFINA**
De smeerkaas **FRANCO-SUISSE**
De beschuiten **HEUDEBERT**
De confituren, de fruitsiroop, de diepgekoelde groenten en vruchten **FRIMA** van **MATERNE**
De deegwaren **TOSELLI**
De siropen **PROSMANS** en **PRINCE DE LIEGE**
Het tafelbier **PILSBERG** van **VANDENHEUVEL**
Het weekblad **KUIFJE**

DEZE GESCHENKEN WACHTEN OP JULLIE !

	Punten
1. Prentjes van REINAERT DE VOS, vijf reeksen : 1-40, 41-80, 81-120, 121-160, 161-196. **Per reeks**	50
2. Prentkaarten KUIFJE, twee reeksen. **Per reeks**	70
3. Schrijfpapier KUIFJE	80
4. KUIFJE's wimpel	100
5. Chromo's KUIFJE van de collectie « ZIEN EN WETEN » : Vliegtuigen, reeks 1; Luchtschepen, reeks 1; Spoorwegen, reeks 1 (reeksen van zes chromo's 14x20 cm.) **Per reeks**	125
6. Portefeuille KUIFJE in cuiroléine met KUIFJE als versiering	200
7. Bloc-notes KUIFJE in een étui passend bij de portefeuille	250
8. Reserve-bloc	50
9. KUIFJE's puzzle	350

N. B. — Er bestaan geen andere geschenken dan deze van bovenstaande lijst.

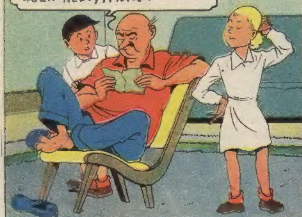

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik wou over de vledermuisgeschiedenis niets meer horen, doch Wiske bracht groot nieuws..

tijdens het beleg van de Brusselse gemeentenaren de schat van sijnen Heer ende vader in een geheime ende onbekende schatkamer van het slot. Hij stierf ende overleed zonder het geheim te kunnen verkonden ende men segt alleen, dat de schat verborgen is..."
Langs hoger dan de krone....
maar lager dan de trone...

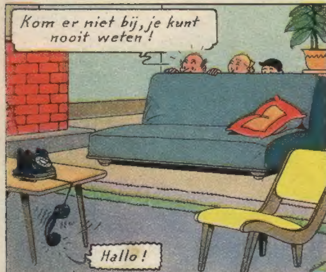
DRR RRING

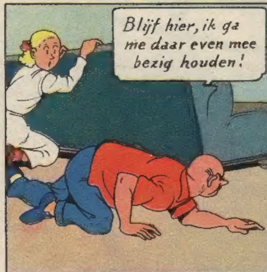

Hallo!

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Na de vergadering in het kantoor van Baxter, vraagt de kapitein aan Kuifje of hij niet vreemds bemerkt aan de houding van Zonnebloem...

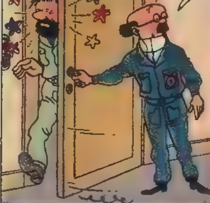

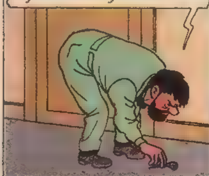

Wordt voortgezet.

KLEINE LUCHTVAARTKRONIEK

2.000 KM. PER UUR 24.000 METER HOOG !

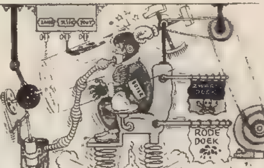
DIT metalen monster met de dreigende ram is de beroemde SKYROCKET, waarmee de Amerikaanse piloot Bill Bridgman, op de basis van Muroc in Californië, tijdens zijn zeven en zestigste proefvlucht, alle records snelheid en hoogte heeft gebroken. Hij bereikte de fantastische snelheid van 2.000 km. per uur en steeg daarbij tot op een hoogte van 24.000 meter !

De SKYROCKET steeg op van een superforteresse, die het toestel tot op een hoogte van 11.000 meter gevoerd had. De SKYROCKET had slechts tien seconden nodig om de « geluidswand » te bereiken en verbruikte hiervoor vier raketten. Daarna schoot het toestel in een hoek van 60°, dat is dus bijna vertikaal, omhoog en vloog dan met een snelheid van 2.000 km. per uur.

Drie minuten vlucht volstonden om drie ton brandstof te verteren; dat is ook een record. In lange glijvlucht daalde Bridgman en gebruikte hiervoor zijn reactiemotoren niet meer.

STRAALVLIEGTUIGEN LEERT MEN OP DE GROND BESTUREN

JULLIE weten dat de straalvliegtuigen een snelheid van 1.000 km bereiken wat, in vergelijking met de gewone, oudere schroefvliegtuigen, aan een wonder gelijkt Men heeft lange tijd aangenomen, dat men de piloten langzaam en stelselmatig aan de grote snelheden moest wennen Men veranderde echter van mening en thans krijgen de piloten dadelijk de volle dosis te verteren Wanneer ze kunsten hoog in de lucht uit te voeren, wordt de gezet Hoe ? Zonder overgang moeten ze een snelheid die dicht bij de geluidsgrens ligt doorstaan ? Neen, niet helemaal Alvorens zijn kunsten hoog in de lucht te voeren, wordt de piloot geoefend op de grond De instructeur plaatst de piloot in een toestel dat gelijkt op de stuurhut van een moderne straaljager Voor een groot dashboard en onder een glazen koepel zet de piloot zich in z'n zetel en vraagt zich benieuwd en met een beetje angst af wat er hem gaat overkomen ? De instructeur drukt op enkele van die toverknopjes en... daar gaat ie ! Op de grond ondergaat de jonge piloot nu alle gewaarwordingen van het stijgen, het dalen, het zwenken, het opvoeren van de snelheid tot de uiterste grens, en maakt kennis met het zwarte en het rode doek De piloot krijgt ook al de kleine ongelukken die hem eventueel in de lucht zouden overkomen op te knappen : moeilijkheden met de benzinepomp, het aanzetten van ijs op de vleugels enz., enz Net alsof hij werkelijk op een hoogte van 10.000 meter zou vliegen, moet de piloot hier tonen hoe hij zou reageren indien de ontsnappingsbuis van zijn vliegtuig plotseling zou branden, indien de motoren eensklaps dienst weigerden, indien zijn landingsgestel zou geblokkeerd zijn, enz. En de jonge piloot verliest heel dikwijls het hoofd, wat niet te verwonderen is. Gelukkig is er de « Vinger van de Voorzienigheid » : een druk op de knop Hiermee kan de instructeur al de moeilijkheden van zijn leerling op slag wegtoveren

WANNEER ER EEN VENSTER BREEKT.

LAATST kon men in de kranten lezen dat Aga Khan van Cannes naar Parijs werd gevoerd in een hut onder « hoogdruk » Wat betekent dat nu weer ? Het is een heel vernuftige uitvinding die toelaat aan boord van een vliegtuig dat 12.000 meter hoog vliegt een luchtdruk te doen heersen die overeenkomt met de luchtdruk heersend op een hoogte van 2.000 meter en waartegen bijna alle mensen bestand zijn

Voor Aga Khan heeft men het systeem nu nog wat verbeterd Hij is niet meer van de jongsten en verdraagt een hoogte van 2.000 meter niet Men regelde het daarom zo, dat er in zijn kajuit een drukking heerste gelijk aan deze op een hoogte van 600 meter

De « Comet » vliegt 13.000 meter boven de grond, onnodig jullie te vertellen dat wanneer er hier een venster breekt of een deur ingedrukt wordt, dit een ramp betekent ! Het is ook om deze reden dat al de deuren van een vliegtuig naar binnen open gaan De zuurstofmaskers liggen ook steeds bij de hand voor het geval er een passagier bleek en groen zou worden

WAARAAN HERKENT MEN DIE VOGELS ?

ENKELE GROTE LUCHTVAARTMAATSCHAPPIJEN

1	AIR FRANCE		185 000 km	113 vliegt
2	B.O.A.C.	(G.-B.)	160 000 km	100 vliegt
3	B.E.A.C.	(G.-B.)	22.000 km	96 vliegt
4	K.L.M.	(Holland)	146 000 km	79 vliegt
5	S.A.S.	(Scandinavie)	145 000 km	76 vliegt
6	SABENA	(Belgie)	60 000 km	60 vliegt
7	SWISSAIR	(Zwitseri.)	35 000 km	28 vliegt
8	T.C.A.	(Canada)	32 000 km	47 vliegt
9	Q.E.A.	(Australie)	53.000 km	43 vliegt
10	PANAIR DO BRASIL		83 000 km	28 vliegt
11	A.A.L.	(U.S.A.)	17 500 km	147 vliegt
12	P.A.A.	(U.S.A.)	90 000 km	177 vliegt
13	T.W.A.	(U.S.A.)	43.000 km	145 vliegt
14	U.A.L.	(U.S.A.)	24 400 km	135 vliegt
15	E.A.L.	(U.S.A.)	15.700 km.	91 vliegt

Wat betekenen deze afkortingen ? : 2 B O A C British Overseas Airways Corporation — 3 B E A C British European Airways Corporation — 4 K L M Koninklijke Luchtvaart Maatschappij — 5 S A S Scandinavian Airw System — 8 T C A Trans Canada Airlines — 9 Q E A Quantas Empire Airways — 11 A A L American Air Lines — 12 P A A Pan American World Airw — 13 T W A Trans World Airlines — 14 U A L United Air Lines — 15 E.A.L Eastern Air Lines

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour, die door zijn oom met geweld op de « Covenant » werd ingescheept, heeft met Alan Breck, aanhanger van de Stuarts, vriendschap gesloten. Samen boden ze weerstand aan de voltallige bemanning, die de Jacobiet overboord wou gooien...

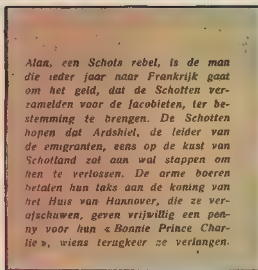

(Wordt voortgezet.)

OP BEZOEK BIJ DE SCHILDER CLAEYS TE DEURLE

De Leie is zeker en vast de rivier die na de Schelde onze kunstenaars het meest geïnspireerd heeft. Guido Gezelle heeft ze bezongen en ontelbare Vlaamse schilders hebben haar in alle seizoenen verheerlijkt. Langs haar kronkelende loop hebben zich talrijke kunstenaars gevestigd : Je hebt waarschijnlijk reeds horen spreken van de schildersschool van Sint-Martens-Lathem, met Gustaaf van de Woestijne (de broer van de dichter Karel van de Woestijne), de Saedeleer, Georges Minne, Constant Permeke en Servaes, allen kunstenaars met internationale faam. Naast Sint-Martens-Lathem ligt daar Deurle, waar Cyriel Buysse woonde en Gustaaf De Smet. Thans verblijven er nog verschillende schilders en schrijvers : Gaston Martens, Leon de Smet, de broer van Gustaaf die er begraven ligt onder een grafsteen die Permeke voor hem gemaakt heeft, en Albert Claeys.

EEN PRACHTIGE MEISJESKOP

ALBERT CLAEYS woont daar langs die slingerende dorpsstraat, de uitverkoren wandeling van talloze Gentenaars en kunstliefhebbers. Hij woont er sinds 1932. Wanneer je zijn atelier wil bezoeken wordt je steeds goed ontvangen. Hij liet ons al zijn schilderijen zien : enkele portretten en een prachtige collectie landschappen in weëig zachte bruin-groene tinten gehouden. Wanneer je die doeken bewondert begrijp je dat de musea van Antwerpen, Luik, Leuven en Gent en zelfs die van Buenos Aires zijn schilderijen aankochten als representatief voor het Leielandschap en als werk van de bovenste plank. Niet alleen in eigen land heeft hij naam gemaakt als Leieschilder, ook in het buitenland staat hij bekend als een van onze beste schilders. Hij exposeerde in 1930 te Parijs, in Duitsland, in 1937 te Stockholm, en in 1939 te Den Haag. Ter voorlichting van onze lezers die er van dromen schilder te worden, hebben we hem de gebruikelijke vragen gesteld over zijn « curriculum vitae ».

Ik ben spijtig genoeg reeds in 1889 geboren, verklaarde Albert Claeys, te Eke aan de Schelde, waar ik ook naar de lagere school liep. College heb ik gelopen te Deinze en daarna werd ik student in decoratieve kunsten aan de Gentse Academie waar ik meester Delvin en baron Minne als leraren had. Vóór ik me hier in Deurle gevestigd heb, woonde ik in de Vlaamse Ardennen, te Mulem bij Oudenaarde. Ik ben thans leraar aan de Stadsacademie van Aalst. Schilderen is mijn lang leven en uit Deurle ga ik nooit meer weg

Dat begrijpen we, want het Leielandschap is arcadisch, en een schitterende inspiratiebron voor Albert Claeys.

Vergelijk de foto die we van de kunstenaar in zijn atelier genomen hebben eens met zijn zelfportret hieronder. Al is de gezichtshoek niet helemaal dezelfde, toch is de gelijkenis tussen zelfportret en foto opvallend.

EEN HOEKJE IN HET ATELIER VAN DE MEESTER

Tekst en foto's :
Johan de BRABANDER

OPSTAND IN SAN DOMINGO

De blanken, die de kolonie van Haïti besturen, hebben geweigerd de negers de vrijheid te schenken. Eustache is naar Saint-Gervais gereden om de dochter van zijn meester te halen. .

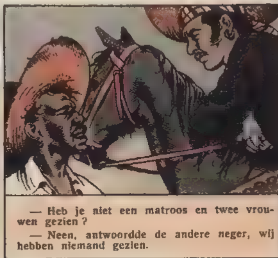

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Op het kleine strand van de baai stopten ze en zetten hun vracht op de grond... Onder het linnengoed waren twee vrouwen verborgen!

— Vlug! Vlug! Ik zal me pas gerust voelen wanneer we aan boord van de « Jeanne » zijn, zei de neger met het omwonden hoofd.

Een kano lag bij de oever gemeerd.

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen konden uit de gevangenschap vluchten. Luhama brengt hen naar de tempel van Entil Ea, waar oom Elemir hen eindelijk de woorden van het geheimzinnige meisje vertaald...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

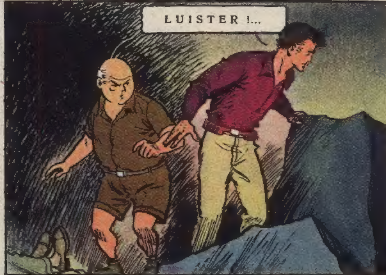

(Wordt voortgezet.)

Rendez-vous in-de-lucht

Ik weet dat honderden Kuifjesvrienden op die zonnige dag te Melsbroek geweest zijn om er het grootste vliegfeest bij te wonen dat ooit in ons land plaats greep.
Hoe ik dat weet ? Heel envoudig omdat ik er enorm veel gezien heb en omdat ik destijds zo goed heb kunnen vaststellen dat de Kuifjeslezers grote luchtvaartenthousiasten zijn.
Zo dacht ik dan, misschien zal het onze vrienden interesseren wat meer bijzonderheden te vernemen over de voornaamste toestellen die op die meeting de mooiste arabesken in de lucht tekenden. Het was een meeting waar kunst, vaardigheid en zelfbeheersing met elkaar wedijveren.

HET begon met een schouwspel dat deed denken aan « die goeie ouwe tijd ». Want daar kwamen stipt te drie uur veertien tweedekkers met een slakkengangetje aangevlogen, met de nationale vlag van de veertien landen die deel namen aan het vliegfeest.

Het doet enigszins gek aan, zo'n « oudmodische » toestellen te zien, wanneer je komt kijken naar straaljagers... Pas zijn die veertien Stampe-Vertongen S.V.4 voorbij (wat met hun povere 175 km. per uur een hele tijd duurde), of daar start... een andere Stampe S.V.4, bovenvleugel rood, ondervleugel zwart en gele romp. Het is kapitein Smets, leraar aan de vliegschool van Koksijde die aan boord van zijn lesvliegtuig door zijn weergaloze kunst de toeschouwers in vervoering brengt. De acrobatie met die tweedekker was voor mij de kunstacrobatie van het zuiverste karaat, het was « oogstrelende kunst », de andere nummers waren « ontzagwekkende vaardigheid ». Voel je 't verschil ?

Even de kenmerken van het *lesvliegtuig S.V.4* : spanwijdte 8 m., lengte 6,8 m., motorverm. 130 P.K., startgew. 780 kg., kruissnelheid 157 km./u.

Voor de grap geef ik je hierna de kenmerken van de *Boeing B.22 Superfortress*, die eveneens van de partij was : spanwijdte 43,1 m., lengte 30,2 m., motorverm. 4×2.200 P.K., startgew. 55.000 kg., max. snelh. 560 km./u.

Na de S.V.4 kwam de *Spit 14* (Spitfire) bestuurd door de kapitein-vlieger de Maere, en daarna kwam de eerste straaljager, de *Fokker S.14*, een side-by-side oefentoestel van Nederlandse constructie, bestuurd door de vermaarde Gerd Sonderman — particulier piloot van prins Bernhard en chef-invlieger van de Fokkerfabrieken. Ik herinner me het vliegfeest van Deurne vorig jaar, waar Sonderman fantastische dingen uithaalde met de *S.11*. Dit jaar was het nog sterker. Die meneer Sonderman steeg bijna loodrecht de hoogte in, en toen hij vond dat het al welletjes was, bleef hij net wat ter plaatse hangen, alsof hij was, hij draaide een kwarttoer om z'n as en vertrok alsof er niks gebeurd was. even wou zien hoe laat het Bravo, meneer Sonderman !

En ook een bravo voor kapitein-vlieger Bodart die, naar mijn mening, de titel van « kampioen van de Meteoor » verdient. Wat hij daar met z'n *Meteor IV* uithaalde, was om je kippenvlees te doen krijgen.

Onder foto nummer 4, zien we dan de straaljager *Sabre F.86*, bestuurd door kapitein-vlieger Kelly van de Royal Canadian Air Force, die met z'n toestel de muur van het geluid overschreed.

Ziehier bij wijze van inlichting enkele details over dat toestel : spanw. 11,3 m., lengte 11,45 m., motor 2.360 kg. stuwkracht, startgew. 7.500 kg., max. snelheid 1.070 km./u.

En er volgden steeds maar nieuwe modellen, allen straalvliegtuigen. De *Supermarine Swift*, bestuurd door David Morgan die liefst van Londen naar Brussel kwam in 18'3", d.i. tegen een gem. snelh. van 1.071 km./u.

Was de Swift indrukwekkend door zijn snelheid, de *Hawker Hunter*, die er op volgde, was het door zijn lijn. Het was het rasechte, het edelste koerspaard tussen zoveel andere snelle sprinters !

Laat ik je nog iets vertellen over de groepsvluchten.

Na een paar mooie nummers door vier Meteors, geleid door kapitein-vlieger Bladt, komen de *Havilland « Vampire »* te voorschijn, Engelse, Franse en Italiaanse (zie foto 1). Deze straaljager met z'n dubbele romp heeft volgende kenmerken spanwijdte 11,6 m., lengte 9,4 m., motor 1.420 kg. stuwkr., startgew. 4.800 kg., max. snelh. 855 km./u.

Toen, ja, toen kwamen de grootmeesters van de formatievlucht, de Amerikaanse « *Skyblazers* ». Ik had deze ook gezien vorig jaar te Deurne aan boord van hun Lockheed « Shooting Star ». Deze keer vlogen ze met de *Republic F.84 Thunderjet*. De foto's 2 en 3 zijn geen vervalste foto's : zó vlogen ze. Je zou gezworen hebben dat ze aan elkaar geplakt waren.

De toestellen die na hen evolueerden, de *English Electric Camberra*, 'n mooigestroomlijnde straalbommenwerper, het défilé met de honderden toestellen, en zelfs de exhibitie met de dappere Belgische valschermspringers, dat alles kon de diepe indruk die de Skyblazers op het publiek gemaakt hadden, niet wegcijferen.

't Vliegfeest van Melsbroek mag het grootste genoemd worden die we tot hiertoe in ons land te zien kregen.

Peter GONIO.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

HUISBAAS SCHENKT HUIS AAN ZIJN HUURDER

DENK nu maar niet dat het puur menslievendheid was dat de huurder de woning cadeau kreeg, neen, de huisbaas werd voortdurend en terecht verzocht om de oude woning te herstellen. Op de duur vond de eigenaar dat al die herstellingen hem veel te kostelijk kwamen en dat het sop de kool niet waard was. Hij vond er dan niets beter op dan 't huis zonder meer aan zijn lastige huurder te schenken. We weten niet of de huurder het geschenk aanvaard heeft. Want wie weet of deze nu niet zegt : een eigen huis ? Dan mag ik de herstellingen betalen en nog de eigendomsbelastingen op de koop toe !

Als twee druppelen water

MARK TWAIN ontving gedurende zijn leven een groot aantal foto's van mensen die beweerden op hem te gelijken. Een van deze foto's geleek inderdaad sprekend op de grote schrijver, die 't volgende antwoordde :

« Ik ben u zeer erkentelijk voor het zenden van uw foto. Naar mijn mening, bent u inderdaad de man die het meest op mij gelijkt. Ik ben er van overtuigd dat ik, wanneer u hier voor mij in een lege kader stond, me zou kunnen scheren door uw gezicht te bekijken... »

PUBLICITEIT...

IN Halifax, Nova Scotia, adverteerde een warenhuis dat zij een zending prachtige horloges had aangekregen, die gegarandeerd 400 dagen zonder opwinden zouden lopen. Duur van de garantie : 1 jaar.

De Amerikaanse munt wordt geslagen door een vrouw

WE hebben altijd gemeend dat de vrouwen meer uitgeven dan de mannen. Dat moet in de Verenigde Staten althans niet waar zijn, want daar heeft men een vrouw aan het hoofd van het instituut gesteld dat dollars maakt ! En naar het schijnt doet ze het beter dan al de mannen die voor haar deze functie bekleed hebben. Ze heeft reeds verschillende verbeteringen ingevoerd die enorme besparingen meegebracht hebben. Mevrouw Ross (ja zo heet ze werkelijk) heeft blijkbaar geen vertrouwen in de mannen, want ze heeft de twee voornaamste functies van haar munthof aan vrouwen toevertrouwd. Men mag dus wel zeggen dat in Amerika de vrouwen de beurs goed vasthouden.

EEN JONGEN VINDT DE RING VAN MARY STUART

EEN dertienjarige Schot groef een kuil aan de voet van een boom en vond de verlovingsring van Mary Stuart. Het is een gouden ring waarin de letters H. en M. gegrift werden. Van binnen staat de naam Henry Darnley en het jaartal 1565. Het juweel zal vele verzamelaars doen watertanden !

TWEE GENTENAARS veroveren het wereldrecord fietsen

BLANCKAERTS en Van Vynckt, twee Stropkens, hebben het wereldrecord fietsen op hun actief. Waren ze te Helsinki misschien ? Neen. Ze hebben hun « titel » in hun vaderstad veroverd.

Veertien Gentenaars hadden met verontwaardiging vernomen dat een Egyptenaar het wereldrecord fietsen had veroverd met een tijd van 76 uur. Dat mocht niet zijn ! De wereld zou eens weten dat Vlaanderen nog altijd het land van de wielrenners is ! Ze spraken af dat ze 't record zouden neerhalen. Donderdag in de week van de Gentse Feesten sprongen ze met drieën om negen uur 's morgens in het zadel en reden aan een gezapig tempo van 17 km. per uur rond het Sint-Pietersplein. De vrouwen en kinderen van de deelnemers bleven waken en zorgden voor aanmoedigingen en voeding. De Wielersclub Sport na Arbeid patroneerde de onderneming. De burgemeester van Wetteren, kwam de mannen een beker beloven. Tijdens de tweede nacht moest een van de drie kampioenen het opgeven, maar zijn kameraden haalden het Egyptisch record neer met twee uur ! Ze bleven ononderbroken op hun fiets rond het plein rijden dag en nacht door... Op het laatst weliswaar maar aan 7 km. per uur, maar ze hielden het toch uit. Toen Blanckaert na 76 uur en 36 minuten van zijn fiets viel gaf van Vynckt het ook op, want ze hadden hun wereldrecord veroverd !

MEN BEKOMMERT ZICH OM DE VOETEN VAN DE POSTBODE

DE Britse postboden hebben geluk ! Sedert tien maanden spelen 200 van hen proefkonijn door het dragen van kousen, die gedrenkt werden in « gutta ». De wollen kousen verslijten door dit procédé minder vlug en krimpen niet bij het wassen. Zo het experiment gelukt zullen alle kousenfabrikaten heel spoedig dit nieuw systeem toepassen. Maar zijn er geen beter middelen om de postboden uit de nood te helpen ? In Frankrijk zullen alle postboden van de buiten weldra fietsmotors krijgen en deze, welke de ver afgelegen streken van briefwisseling voorzien, zouden zelfs een Citroën 2 PK. ontvangen. Wij zijn er van overtuigd dat, zo de postboden van alle landen mochten kiezen tussen nieuwe kousen en de reuk van olie en benzine ze niet lang zouden aarzelen !

Wie de vliegmeeting van Melsbroek bijwoonde, heeft daar deze vliegende vesting B 50 van dichtbij kunnen bekijken, iets wat men niet alle dagen kan !

ZIEHIER ONZE VRIEND TIBET's JONGSTE MOP

Tibet bedelde een sigaret en kreeg er een op voorwaarde dat hij ons een mop zou tappen. (Je moet weten dat hij ze zo uit zijn mouw schudt.)

Ken je het verschil tussen een olifant van acht jaar en een aap van acht maanden ?

Neen ? Het is nochthans zo moeilijk niet. Zoek maar eens !

Wel : zeven jaar en vier maanden ! Haha !

1841 1904

STANLEY

Zijn eigenlijke naam was John Rowlands en hij werd te Wales, in Groot-Brittannië, geboren in 1841. Heel jong nog stond hij alleen in de wereld en het midden, waarin hij opgroeide en zijn opvoeding genoot, was alles behalve voorbeeldig. John was echter een eerlijke en dappere jongen en hij liet zich door niets van de weg, die hij gekozen had, afbrengen.

Toen ook zijn grootvader stierf, was John vier jaar en werd toevertrouwd aan de koster van een klein armoedig dorp in het Land van

Wales. Die koster was bijna altijd dronken en schepte er genoegen in de griezeligste spookgeschiedenissen op te dissen. Bevend luisterde John en kroop ten slotte in een hoek van schrik. Hij kreeg meer slagen dan eten en nooit een vriendelijk woord.

Op een wintermorgen van het jaar 1847 nam de zoon van de koster John bij de hand en leidde hem naar een hoog, vuil en somber gebouw; het tehuis Sint-Asaph waar gekken, grijsaards en verlaten kinderen werden

ondergebracht. Hij bleef zeven jaar in dit gevang, waar gekken en kinderen mishandeld werden.

Op zekere dag kreeg John van de bestuurder, James Francis, een schop in de maagstreek zodat hij op de grond viel. John was toen veertien jaar oud, hij sprong overeind, greep de knuppel die Francis in de hand hield en sloeg hem daarmee zo hard hij kon op het hoofd. James Francis viel bewusteloos en met de hulp van een vriend klau-

terde John over een muur en ontvluchtte de sombere gevangenis.

Eindelijk vrij ! Jullie kunnen zich wel voorstellen hoe blij de jongen was. Hij was echter zo arm als Job, zwierf met een lege maag langs de dokken van de haven van Liverpool en werd door een kapitein als scheepsjongen aan boord genomen. Na 52 dagen waren ze in Nieuw-Orleans. John stapte opgeruimd, alhoewel doodarm, door de stad. Plotseling merkte hij een man die, tegen de deur

van een opslagplaats geleund, z'n krant las.

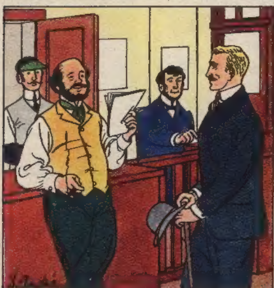
— Mijnheer, hebt u geen baantje voor mij, vroeg John.

De onbekende bekeek de knaap, luisterde naar zijn levensverhaal, en had dadelijk veel sympathie voor hem. Dat was Mr. Stanley, een rijke handelaar. Hij nam John aan als zijn zoon en schonk hem z'n naam. Voor John begon een nieuw leven. Hij was vrij, mocht studeren en was gelukkig. Mr. Stanley stierf ech-

ter na twee jaar en liet geen testament na... John liet zich verder Henry Stanley noemen.

Zo stond de jonge Henry weer alleen en zonder dak. Bij de Amerikaanse Marine verwierf hij dan een baantje als secretaris aan boord van een oorlogsschip. Hij had schrijverstalent en kon zich hier duchtig oefenen. Hij beschreef ondermeer de slag van Fort Fisher, waar ook zijn schip aan deelnam, en zond het aan een dagblad. Het verhaal werd aangenomen en meteen was Henry Stan-

ley journalist. De artikels die hij in verschillende grote dagbladen publiceerde hadden veel succes.

Hij tekende een contract met Gordon-Bennet, de eigenaar van de *New York Herald* om, zoals Bennet het noemde, « voor de grootste sensatie van de eeuw te zorgen ». Stanley moest de ontdekkingsreiziger Livingstone gaan opsporen, die op zoek naar de Nijlbronnen, gevangen genomen, gedood of ziek was. Men wist het niet, doch iedereen maakte zich zor-

gen, omdat men sedert lang geen nieuws meer over hem had. Stanley ging en vond Livingstone na een lange en uitputtende tocht.

Het Zwarte Continent hield Stanley in zijn greep en daarbij kwam natuurlijk ook het succes van zijn eerste tocht. Hij ontdekte het Albert-Edward Meer, voer de Loealabastroom af en ontdekte de machtige Congostroom, waarvan men op dit ogenblik slechts de monding in de Atlantische Oceaan kende. Stanley werd dan door Leopold II belast met het

bezetten van de streken langsheen de Kongo, ontdekte in 1882 het Leopold II Meer en opende hiermee voor heel de wereld, en wel in het speciaal voor België, nieuwe horizonnen en bronnen van rijkdom. Om de wetenschap bekommerde Stanley zich niet en de Amerikaanse pers begeleidde zijn tochten met schreeuwerige reclame, wat niet belet dat hij veel verwezenlijkte en in de reeks van de Afrikaanse ontdekkingsreizigers een voorname plaats inneemt. Hij stierf te Londen in 1904.